

תת"ע 6624/04/17 - אברהם ברנד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6624-04-17 מדינת ישראל נ' ברנד
תיק חיצוני: 61501395869

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
אברהם ברנד	מבקש
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפני בקשתו של המבקש לחשב את תקופת עונש פסילת רישיון הנהיגה שהושת עליו החל מיום 15.4.2018 הוא היום בו נשלח לטענתו לבית המשפט תצהירו של הנאשם בדבר העדר רישיון, אשר נחתם בפני בא כוחו באותו יום.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של עקיפת רכב אחר תוך חציית קו הפרדה רצוף שלא נמצא לימינו קו קטעים, בניגוד לתקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

ביום 18.10.2017 הורשע הנאשם בכתב האישום במסגרת הסדר טיעון והושת עליו פסילה למשך 7 ימים וקנס בסך 1,500 ₪. לבקשת הנאשם נדחה המועד לריצוי עונש הפסילה בשלושה חודשים. בגזר הדין נקבע: " הנאשם יפקיד רישיונו או אישור מטעם משרד הרישוי בדבר היעדר רישיון נהיגה במזכירות בית המשפט, וזאת לא יאוחר מיום 17.1.2018".

ביום 7.1.2018 נעתרתי לבקשת המבקש והוריתי על דחיית המועד להפקדת רישיון הנהיגה עד ליום 15.4.2018 וקבעתי לא תינתן דחייה נוספת.

ביום 15.4.18 בשעות הבוקר הגיש ב"כ הנאשם בקשה נוספת לדחיית המועד לפקדת הרישיון, אשר נדחתה באותו יום.

טענות המבקש

לטענת ב"כ המבקש ביום 15.4.2018 הגיע אליו המבקש וחתם על תצהיר פסילה של 7 ימים וכי הוא לא נהג ברכב בהתאם לכך. לטענתו, באותו יום שלחה מזכירתו, שכיום אינה עובדת במשרדו, בקשה ותצהיר עליו חתם הנאשם, כפי שנעשה בהודעות רבות במקרים רבים אחרים. העתק הבקשה והתצהיר וכן תצהירה של המזכירה צורפו לבקשה.

ביום 18.6.2020 נעצר המבקש על-ידי שוטר שהודיע לו כי הוא נתון בפסילה כיון שלא הפקיד את רישיון הנהיגה שלו. בתגובתו טען המבקש כי הפקיד את רישיונו ביום 15.4.2018 וכי בידי עורך דינו כלל המסמכים שהוגשו לבית המשפט.

לטענת ב"כ הנאשם, כשפתח את תיקו של המבקש הבחין כי אכן קיימת הודעה לבית המשפט לרבות נספח הצהרה

ותצהיר, אולם הודעה זו אינה מופיעה, מסיבה שאיננה ברורה, במערכת נט המשפט.

ב"כ המבקש הביע תרעומת על תגובתה הלאקונית של המשיבה וציין כי אף סגן ראש ענף התביעות במשטרת ישראל, שסיים תפקידו לאחרונה, אמר בבית המשפט כי הוא יכול להעיד עד כמה הוא (ב"כ המבקש) אדם שניתן לסמוך על דבריו.

טענות המשיבה

לטענת המשיבה לאחר בחינת בחינת תוכן הבקשה לא נמצא כי יש להסכים לה ומשכך ביקשו לדחותה.

דין

כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 21.6.20 על פי בדיקת המזכירות אין אינדיקציה להגשת בקשה בפקס או כל ראייה אחרת לכך שרישיון או תצהיר בדבר העדר רישיון הופקד במזכירות בית המשפט וממילא לא ניתן למבקש אישור בדבר הפקדת רישיון.

ההלכה היא כי מלאכת חישוב הפסילה מצויה בסמכותה של רשות הרישוי.

בבש"פ 9075/12 מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2014 קבע בית העליון, כי מלאכת החישוב של ימי פסילת רישיון נהיגה נתונה בידי רשות הרישוי, שכן זהו הגורם המקצועי שבידיו מצוי כלל החומר וכי הוא בעל מומחיות וניסיון בכל הקשור לעניין זה. עוד נקבע כי הביקורת השיפוטית על החלטת רשות הרישוי נתונה לבית המשפט לעניינים מנהליים.

בע"פ 7323/19 אחמד אבו שריפה נ' מדינת ישראל מיום 10.2.2020 קבע בית המשפט העליון, בהסתמך על הלכת ג'אבר, כי הגורם המוסמך לדון בכל בקשה הנוגעת לפסילה הינו רשות הרישוי וכי השגה על החלטה זו ניתן להגיש לבית המשפט לעניינים מנהליים.

בית המשפט העליון הדגיש כי בניגוד לטענת המערער, אין הבחנה בין בקשה שעניינה בחישוב מתמטי וטכני של ימי הפסילה לבין בקשה "מהותית" שעניינה הכרה בפסילה.

נוכח הלכת בית המשפט העליון לפיה כל בקשה הקשורה לחישוב פסילת רישיון, טכנית ומהותית, נתונה בסמכות רשות הרישוי אני קובעת כי לבית משפט זה אין סמכות לדון בבקשתו של המבקש.

יצוין כי אין בהחלטתי זו כדי להכריע או להביע עמדה בדבר ידיעת המבקש כי הוא נתון בפסילה, שדינה להתברר במסגרת כתב האישום שהוגש נגדו על נהיגתו בזמן פסילה.

הבקשה נדחת.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י' תמוז תש"פ, 02 יולי 2020, בהעדר הצדדים.

